

Arrest

nr. 53 904 van 27 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X, X, X en X, op 31 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1 Verzoekster stelt dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2010 eveneens een beroep inhoudt gericht tegen de Belgische staat vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid, bedoeld de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

1.1.1 De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatie-rechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van

nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekster maakt evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

1.2. Verzoekster verzoekt om toepassing te maken van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat uit de motivatie blijkt dat wat het feitenrelaas betreft er in verband met haar schoonbroer T. N. een verkeerde lezing is gebeurd ofwel helemaal geen raadpleging is geweest van diens dossier. Zij meent dat de Raad het dossier van haar schoonbroer T. N. dient op te vragen, vermits hiervan geen kopie terug te vinden is in het administratief dossier.

1.2.1. De Raad stelt vast dat, zoals uit punt 3.4.1 zal blijken, het opvragen van het dossier van de schoonbroer van verzoekster niet noodzakelijk is voor de beoordeling van de zaak. De Raad gaat dan ook niet in op dit verzoek.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 17 januari 1980 in het Kazachse dorp Oktjabrsky, maar had uw propiska in het Tsjetsjeense dorp Berkat-Yurt. Op 26 september 1998 huwde u op traditionele wijze met R.A.N. In datzelfde jaar scheidde uw vader van uw moeder en vertrok naar Grozny. Tussen november 1999 en augustus 2001 leefde u als ontheemde in Ingoesjetïë. Daarna keerde u terug naar Tsjetsjenië, waar u eerst gedurende enkele maanden in een beroepsschool verbleef in Argun en daarna bij uw schoonfamilie in Berkat-Yurt introk. Uw schoonbroer T. had zich in 2000 aangesloten bij de rebellen en kreeg sindsdien hulp van uw man, die taxichauffeur was. In 2003 besloot T. echter te breken met de rebellen en sloot hij zich aan bij de Russische troepen. Bovendien verklikte hij aan de Russen alle mannen die samen met hem bij de rebellen hadden gevochten. Sindsdien was de situatie zowel voor u als voor uw schoonfamilie erg gespannen.

De problemen naar aanleiding waarvan u uw land verliet, begonnen toen uw man op 1 oktober 2003 door Russische militairen werd opgepakt. Hij was er wel in geslaagd omstaanders zijn naam en woonplaats door te geven. Bijgevolg kreeg u nog diezelfde dag bezoek van twee mannen die vertelden wat uw man overkomen was. Drie dagen lang zocht u samen met uw schoonfamilie naar uw man, echter zonder resultaat. Op de avond van 3 oktober 2003 werd uw man zwaar in elkaar geslagen naar huis gebracht. Hij werd door de Russische soldaten langs de weg gedropt, waarna hij door voorbijrijdende mensen herkend en naar huis gebracht werd. Thuis knapte uw man wat op en liet hij u zich door u verzorgen, vooraleer hij de volgende dag, op 4 oktober 2003, opnieuw de deur uitging. Bij zijn vertrek zei hij dat u zich geen zorgen hoefde te maken en dat hij zelf met u contact zou opnemen. U hoorde echter niets meer van hem tot 2005. Op 30 november 2003 werd u 's ochtends zelf door militairen gearresteerd in het huis van uw schoonmoeder. Er werd een huiszoeking gehouden en u werd meegenomen voor ondervraging naar de OVD van Argun. Men stelde u vragen over uw man en uw schoonfamilie, maar na ondertekening van een document werd u opnieuw vrijgelaten. Na deze arrestatie besloot u om veiligheidsredenen naar uw moeder in Chervlennaya te gaan. Af en toe keerde u nog terug naar het huis van uw schoonmoeder om haar te helpen. Tijdens een van deze bezoeken, in september 2004, vielen Tsjetsjeense en Russische militairen opnieuw het huis van uw schoonmoeder binnen. De militairen wilden u nogmaals meenemen, maar de burens, die gehoord hadden wat er aan de hand was, verhinderden dit. Hierbij raakte uw dochter wel bewusteloos en werd ze verwond aan haar neus. Deze inval had plaats tijdens het weekend en op maandag ging u met uw dochter naar het Republikeinse ziekenhuis in Grozny. Sinds dit incident bent u niet meer naar het huis van uw schoonfamilie teruggekeerd. In 2005 kreeg u een telefoontje van uw schoonmoeder met de boodschap dat uw man bij familie in Kalmykia verbleef. Tussen 2005 en 2009 zocht u hem daar een vijftal keer op. In april 2009 werd u zelf opnieuw door Tsjetsjeense militairen meegenomen naar Argun. De avond voor deze aanhouding werd er in het nieuws een reportage getoond over Tsjetsjeense vluchtelingen in het buitenland, waarin uw beide schoonbroers, Adlan en T., voorkwamen. Naar aanleiding van deze uitzending werd u de volgende dag opnieuw meegenomen en ondervraagd. Tegen de avond werd u opnieuw vrijgelaten.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 13 mei 2009 samen met uw kinderen. In de namiddag nam u vanuit Grozny de trein naar Moskou, waar u in de ochtend van 15 mei 2009 aankwam. Vanuit station Belaruskij nam u 's avonds de trein naar Brest, waar u de volgende ochtend, op 16 mei 2009, aankwam. Daar ontmoette u uw man, die zelf vanuit Kalmykia via Moskou naar Brest was gereisd. U overhandigde hem zijn documenten en samen namen jullie de trein naar Polen. In Polen werden jullie tegengehouden en vroegen jullie asiel aan. Na ondervraging en ondertekening van bepaalde documenten, werden jullie naar een opvangcentrum gestuurd, waar jullie het hele weekend verbleven. Op maandag verlieten jullie het opvangcentrum en gingen naar de neef van uw man, die in Lomza woonde. Daar verbleven jullie tot 23 mei 2009. Op 23 mei 2009 reden jullie met een auto mee richting België. De volgende morgen, op 24 mei 2009 werden jullie echter tegengehouden aan de Duitse grens. Na ondervraging werden u en uw man afzonderlijk in een asielcentrum ondergebracht. Uw man werd in een gesloten centrum geplaatst, terwijl u en de kinderen naar een open asielcentrum werden overgebracht. Tijdens uw verblijf in het asielcentrum werd uw zoontje ziek en moest naar de dokter. Onderweg naar het ziekenhuis ontmoette u per toeval een oude man, die jullie later hielp om naar België te komen. U verliet Duitsland op 6 juli 2009 met een minibus, samen met uw kinderen. In de ochtend van 7 juli 2009 werden jullie afgezet aan het Brusselse Noordstation. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Uw man verblijft momenteel bij zijn neef in Polen. Een maand nadat jullie onderschept werden in Duitsland, werd hij opnieuw naar Polen gerepatriëerd zijn, waar hij vervolgens wellicht erkend werd als vluchteling.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verlaten heeft omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten omwille van uw man en uw schoonbroer, die zich eerst bij de rebellen en vervolgens bij de Russische troepen had aangesloten.

Niettemin dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u maar weinig informatie verschaffen over de arrestatie van uw man. U wist niet waar uw man op 1 oktober 2003 door Russische militairen werd opgepakt noch waar hij precies gedurende 3 dagen werd vastgehouden (CGVS, p. 17). U had evenmin enig idee waarom hij uiteindelijk vrijgelaten werd (CGVS, p. 22). Het is weinig aannemelijk dat u, die samen met de familieleden van uw man een zoekactie startte naar hem, dit achteraf niet van uw man of zijn familieleden zou hebben vernomen. Het is verder opmerkelijk dat u de namen niet kende van de twee mannen die getuige waren van wat uw man overkomen was en die u op de hoogte stelden van wat er met uw man gebeurd was. U argumenteerde weliswaar dat u deze mannen nooit eerder gezien had (CGVS, p. 17). Toch is het weinig aannemelijk dat u van twee wildvreemden aanneemt wat uw man overkomen is, zonder er op zijn minst op aan te dringen dat zij u zouden vertellen wie ze zijn. Het is voorts eveneens merkwaardig dat u gedurende drie dagen samen met uw schoonfamilie op zoek bent gegaan naar uw man, ook bij de autoriteiten, maar dat niemand hem als vermist heeft opgegeven (CGVS, p. 17). Om al deze redenen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnd.

Verder is het opvallend dat u geen enkele moeite hebt gedaan om uw man op te sporen nadat hij op 4 oktober 2003 opnieuw van thuis uit vertrokken was, zeker gezien hij vlak voordien was opgepakt, enkele dagen werd vastgehouden en vervolgens in een erbarmelijke toestand werd achtergelaten. U verklaarde dat uw man een dag na zijn thuiskomst op 3 oktober 2003 opnieuw vertrokken was, zonder daarbij te vertellen waar hij naartoe ging. Bij zijn vertrek zei hij enkel dat u er geen drama moest van maken alsook dat hij zelf contact met u zou opnemen (CGVS, p. 18). Het duurde uiteindelijk tot 2005

vooraleer u via uw schoonmoeder nieuws van hem ontving (CGVS, p. 21). Het is erg merkwaardig dat u tussen 2003 en 2005 zelf blijkbaar geen enkele poging ondernomen hebt om de verblijfplaats van uw man te achterhalen of om in contact met hem te komen, te meer omdat u verklaarde dat u ervan uitging dat hij slechts enkele weken zou wegblijven (CGVS, p. 18). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aangetast.

Het is daarnaast opmerkelijk dat u het adres niet kende van de neef in Lomza bij wie uw man momenteel verblijft. U argumenteerde dat u enkel telefonisch contact met uw man onderhoudt en er zelf nog nooit geweest bent (CGVS, p. 14). Nochtans verklaarde u voordien dat u tussen 16 en 23 mei 2009 samen met uw man bij zijn neef in Lomza zou hebben verbleven (CGVS, p. 12).

Na een grondige analyse van uw opeenvolgende verklaringen werd ook nog een andere ongerijmdheid vastgesteld. Zo verklaarde u eerst dat u na de militaire inval waarbij uw dochter gewond geraakt was, niet meer naar het huis van uw schoonfamilie bent teruggekeerd omdat dat te gevaarlijk was (CGVS, p. 20). Even later vermeldde u echter dat u in april 2009 opnieuw bij uw schoonfamilie was toen u een tweede maal werd opgepakt (CGVS, p. 20-21). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Aangaande uw reisweg vermeldde u dat u vanuit Grozny samen met uw kinderen naar Moskou bent gereisd en vervolgens met de trein naar Brest in Belarus bent gegaan. Daar ontmoette u uw man, die zelf vanuit Kalmykia via Moskou met de trein naar Brest was gereisd (CGVS, p. 11-12). U overhandigde hem zijn documenten, meer bepaald zijn binnenlands én internationaal paspoort (CGVS, p. 22-24), en samen zetten jullie je reis verder naar Polen (CGVS, p. 11-12). Het is evenwel niet aannemelijk dat uw man zonder enig identiteitsdocument probleemloos vanuit Kalmykia via Moskou naar Brest kon reizen. Vooral omdat u verklaarde onderweg van Moskou naar Brest ook zelf een identiteitscontrole door de politie te hebben ondergaan (CGVS, p. 11). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

U slaagde er voorts niet in de Belgische asielinstanties enig tastbaar bewijs voor te leggen van de problemen die u in Tsjetsjenië gekend zou hebben. Noch met betrekking tot uw eigen vasthouding, noch met betrekking tot de fysieke aanranding van uw dochter kon u het Commissariaat-generaal enig document voorleggen. U verklaarde nochtans dat u uw moeder zou opbellen met de vraag de medische documenten van uw dochter op te sturen en ze vervolgens aan het Commissariaat-generaal zou bezorgen (CGVS, p. 20). U zou ook uw echtgenoot contacteren, zodat hij uw originele huwelijksakte alsook de originele geboorteaktes van uw kinderen kon opsturen (CGVS, p. 9). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog niet ontvangen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Verder moet nog opgemerkt worden dat noch u noch uw man in Tsjetsjenië officieel gezocht wordt (CGVS, p. 24-25), getuige ook het feit dat zowel u als uw man nog voor uw vertrek een officieel reispaspoort werd uitgereikt (CGVS, p. 24). Zo verklaarde u uw internationaal paspoort in december 2008 te hebben aangevraagd en dit in maart 2009 oftewel korte tijd voor uw verklaarde vertrek uit uw land te hebben verkregen. U verkreeg zo ook het internationaal paspoort van uw man (CGVS, p. 10 en 23). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt nu dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in uw land worden opgespoord, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten. Ook dit haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit.

U verklaarde dat uw man, die momenteel bij zijn neef in Polen verblijft, in Polen wellicht als vluchteling werd erkend (CGVS, p. 6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter dat de Poolse asielinstanties nog geen beslissing namen over zijn asielaanvraag. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat uw asielaanvraag er ook nog steeds hangende is. U verklaarde nochtans dat uw asielaanvraag in België uw eerste asielaanvraag was (verklaring DVZ, vraag 17 en CGVS, p. 7).

Uw advocate verwees op het einde van uw gehoor nog naar het feit dat de broer van uw man, N. T. (o.v. 5.922.121), door mij als vluchteling werd erkend (CGVS, p. 26). Ik wil er u echter graag op wijzen dat elke asielaanvraag door mij op zijn individuele merites wordt beoordeeld.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (kopieën van een aantal pagina's uit uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze kopieën bevat informatie

met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet; schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding; schending van de zorgvuldigheidsplicht; schending van artikel 3 EVRM, Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden zoals gewijzigd door Protocol nr. 11 met aanvullende protocollen nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève.

3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekster de aangevoerde schendingen van de principes van machtsoverschrijding en het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden zoals gewijzigd door Protocol nr. 11 met aanvullende protocollen nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 op geen enkele manier toelicht in haar verzoekschrift. Om als middel in aanmerking genomen te worden moet immers naast de geschonden geachte bepaling of het geschonden geachte beginsel in het verzoekschrift verduidelijkt worden hoe en waarom verzoekster de bewuste bepaling of het bewuste beginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Geen enkele toelichting wordt evenwel teruggevonden. Het middel is in de aangegeven mate niet ontvankelijk.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184 647), merkt de Raad op dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167 408; RvS 15 februari 2007, nr. 167 852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100 628; RvS 30 mei 2006, nr. 159 298; RvS 12 januari 2007, nr. 166 608; RvS 15 februari 2007, nr. 167 848; RvS 26 juni 2007, nr. 172 777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de

motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. Verzoekster betwist de schets van de algemene toestand in Tsjetsjenië in de bestreden beslissing, en stelt dat die genuanceerd dient te worden. Verzoekster houdt voor dat het Cedoca-document in zijn "integraliteit" dient te worden gelezen en het niet toelaat tot het zeer algemeen besluit van het Commissariaat-generaal te komen. Verzoekster verwijst naar de centrale waarschuwing in het Cedoca-document waarin duidelijk gesteld wordt dat dit document geen exhaustief beeld of definitief antwoord pretendeert te geven. Verzoekster wijst er op dat haar persoonlijk geval bovendien volledig verkeerd begrepen werd. Verzoekster benadrukt dat de situatie in de Noordelijke Kaukasus thans erger is dan enkele jaren geleden en verwijst hierbij naar een brief van Pax Christi Vlaanderen van 17 september 2009 en naar de hierin vermelde informatiebronnen. Verzoekster stelt dat familieleden van (vermeende) rebellenstrijders nog altijd een hoog risico op vervolging lopen.

3.3.1 Waar verzoekster in haar verzoekschrift kritiek uit op de 'interpretatie' die het Commissariaat-generaal aan de Cedoca-informatie over de toestand in Tsjetsjenië geeft, wijst de Raad er op dat verzoekster met deze kritiek vooreerst voorbij gaat aan het gegeven dat het aan verzoekster is om op concrete wijze aan te tonen dat zij persoonlijk het voorwerp uitmaakt of dreigt uit te maken van een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing ontkent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet dat de toestand in Tsjetsjenië complex blijft en dat er nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Evenwel, gelet op het feit dat deze schendingen divers van aard zijn en een gericht karakter hebben en dat in de meeste gevallen Tsjetsjenen hiervoor verantwoordelijk zijn, volstaat de loutere Tsjetsjeense origine en herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet voor de toekenning van de vluchtelingenstatus zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De Raad acht deze motivering pertinent en draagkrachtig. Met haar algemene kritiek maakt verzoekster niet duidelijk op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verkeerd besluit heeft getrokken uit de in het administratief voorhanden zijnde informatie die afkomstig is van Cedoca, een onafhankelijke en officiële documentatie- en onderzoeks-

dienst. Waar verzoekster meent dat de commissaris-generaal geen rekening zou gehouden hebben met de centrale waarschuwing in dit Cedoca-document – wat er in essentie op neerkomt dat dit document niet pretendeert doorslaggevend van aard te zijn voor de beslissing of het statuut van vluchteling al dan niet kan worden toegekend – wijst de Raad er evenwel op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het niet het Cedoca-document is dat doorslaggevend van aard is geweest om de vluchtelingenstatus aan verzoekster te weigeren, doch wel haar eigen verklaringen waarvan na grondig onderzoek gebleken is dat deze ongeloofwaardig zijn. Verzoeksters kritiek dienaangaande mist bijgevolg feitelijke grondslag.

Waar verzoekster verwijst naar een brief van “PAXCHRISTIE” en de daarin vermelde informatiebronnen wijst de Raad er op dat deze brief niet volstaat om de informatie van het Cedoca-rapport te weerleggen en om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zoals reeds hoger gesteld dient deze vrees voor vervolging in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke, zoals uit de bespreking lager zal blijken (RvS 9 juli 2003, nr. 121 481; RvS 15 december 2004, nr. 138 480). Het is aan verzoekster om concreet aan te tonen dat ze wel degelijk risico loopt vervolgd te worden omdat ze familie zou zijn van een (vermeende) rebel, wat ze evenwel nalaat aannemelijk te maken.

3.4. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing een ernstige tegenstrijdigheid bevat wanneer er in de motivering en in het feitenrelaas wordt verwezen naar de schoonbroer T. N, die erkend is als vluchteling. Verzoekster stelt dat in de beslissing verkeerdelijk gesteld wordt dat T. zelf zou zijn overgelopen van de rebellen naar de Kadyrovci en een verrader zou zijn geworden die iedereen in gevaar brengt. Verzoekster benadrukt dat noch haar echtgenoot noch haar schoonbroer T. zich bij de Russische troepen hebben aangesloten. Dit vloeit eveneens voort uit de verklaringen van T. zelf, die als vluchteling erkend werd. Verzoekster stelt dat de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal deze verklaringen zou moeten gelezen hebben. De verklaringen van T. worden bovendien bevestigd door de nota's van verzoeksters raadsman, genomen tijdens het gehoor van verzoekster op het Commissariaat-generaal. Verzoekster stelt dat haar echtgenoot die ondertussen ook asiel in België aanvraagde dit kan bevestigen. Zij betoogt dat in de mate de bestreden beslissing deze stelling aanneemt, zonder een kopie van de van de verklaringen van T. N. aan verzoeksters dossier te voegen, de Raad niet over alle centrale elementen beschikt om zich een oordeel te vormen over haar aanvraag.

3.4.1 De Raad wijst er vooreerst op dat inzake de schoonbroer van verzoekster er in de motivering van de bestreden beslissing inderdaad genoteerd werd dat verzoeksters schoonbroer zich had aangesloten bij de Russische autoriteiten. In tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet gesteld dat verzoeksters echtgenoot zich ook had aangesloten bij de Russische autoriteiten; het luik inzake de aansluiting bij de Russische autoriteiten slaat enkel op verzoeksters schoonbroer. Nog in tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt, heeft verzoekster wel degelijk verklaard: “(T.) besloot al zijn activiteiten op te geven en hij keerde terug naar huis en sloot zich aan bij de Russen” (administratief dossier, stuk 4, p. 16) zodat er in casu geen sprake is van een verkeerde weergave dienaangaande in de bestreden beslissing. Waar verzoekster meent dat zij duidelijk gesteld heeft dat het de commandant van Timur was die was overgelopen, vindt dit geen steun in het administratief dossier. Immers, op de vraag of zij nog eens kon herhalen wat er met de commandant gebeurde, repliceerde verzoekster dat zij niet wist wat er gebeurd was en of hij op vrijwillige basis bij het Russische leger ging of niet (administratief dossier, stuk 4, p. 16). Deze verklaring – waarbij kan getwijfeld worden of verzoekster wel doelde op de commandant als overloper nu zij verder verklaarde dat zijn familie gechockeed was door het nieuws en dat het te gevaarlijk was om daar te blijven – wat er eerder op wijst dat verzoekster opnieuw over haar schoonbroer bezig is gelet op haar voorgaande antwoord tijdens het gehoor dat “(A.) en de vader van (haar) man” vertrokken – doet geen afbreuk aan de eerdere verklaring van verzoekster dat het T. was die was overgelopen. Verzoekster heeft naar aanleiding van dit gehoor beaamd dat zij alle vragen goed begrepen heeft en dat zij ook de tolk goed begrepen heeft. Wat er ook van zij, uit lezing van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de situatie van verzoeksters schoonbroer op geen enkele wijze van doorslaggevende aard is geweest voor de beoordeling van verzoeksters asielaanvraag. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en ook hierna zal blijken, slaagt verzoekster er in elk geval niet in om een geloofwaardig en coherent asielrelaas neer te zetten. Voormelde beweerde verkeerde feitenweergave doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoekster meent dat de bestreden beslissing herhaaldelijk verwijst naar het dossier van verzoeksters schoonbroer, wijst de Raad erop dat deze stelling feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt slechts verwezen naar verzoeksters schoonbroer voor zover zij beweerde dat zij problemen kende met de Tsjetsjeense autoriteiten onder andere omwille van haar schoonbroer en waar de commissaris-generaal in antwoord

op de verwijzing van verzoeksters advocate naar de erkenning van de schoonbroer repliceerde dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld wordt. De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat elke asielaanvraag individueel wordt behandeld op basis van de individuele asielmotieven. Waar verzoekster verwijst naar haar schoonbroer evenals haar echtgenoot, merkt de Raad nogmaals op dat er, zonder de gegevens van het dossier te miskennen, kan van worden uitgegaan dat de omstandigheid dat familieleden van verzoekende partij als vluchteling erkend werden of dat hun aanvraag hangende is, in casu niet van aard is om bij het onderzoek van onderhavig dossier te worden betrokken (RvS 9 december 2004, nr. 138 319). Het argument dat de Raad niet over alle centrale elementen zou beschikken om zich een oordeel te vormen is in casu dan ook niet dienstig.

3.5. Met betrekking over de arrestatie van haar echtgenoot, stelt verzoekster dat zij tot 2005 geen enkele informatie had over haar echtgenoot die na zijn vrijlating onmiddellijk onderdook. Zij stelt dat zij hem slechts één dag na zijn bevrijding heeft gezien. Ze stelt dat ze hem bovendien niet alleen zag, en hem daarom niet heeft kunnen spreken over het voorval. Zij stelt dat het niet de gewoonte is om dergelijke dingen te bespreken bij zulke gelegenheid. Zij wist bovendien op dat ogenblik niet hoe lang zij gescheiden zouden blijven. Zij wijst erop dat gelet op de afgelopen tijd dit ook geen belang meer had voor hen. Wat betreft het gegeven dat verzoekster de namen niet kent van de getuigen die haar informeerden over haar man, beweert verzoekster dat ze hen niet heeft kunnen of willen ondervragen. Zij stelt dat de vaststelling dat haar man niet in huis was, reeds een bewijs was dat zij de waarheid vertelden. Verzoekster meent ook dat het zinloos was haar echtgenoot als vermist op te geven vermits de autoriteiten aan de basis staan van de ontvoeringen. Een zoektocht in Tsjetsjenië heeft enkel tot doel tijdig smeergeld aan te bieden om over een vrijlating te kunnen onderhandelen. Het gedrag van verzoekster en haar familie wijkt geenszins af van het normaal gedrag van Tsjetsjenen in dezelfde omstandigheden en zoals bevestigd door de Cedoca-informatie.

3.5.1 Waar verzoekster zich beperkt tot een louter herhalen van haar asielmotieven, wijst de Raad erop dat dit geenszins van aard is om de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster, zoals verder blijkt, in gebreke blijft. Het argument van verzoekster dat zij de gebeurtenis met haar echtgenoot niet besproken heeft omdat ze bij zijn terugkeer niet alleen met hem was en dat nadien gelet op het tijdsverloop zij hun belangstelling hiervoor verloren, kan geen afbreuk doen aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing op dit punt: *“Niettemin dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u maar weinig informatie verschaffen over de arrestatie van uw man. U wist niet waar uw man op 1 oktober 2003 door Russische militairen werd opgepakt noch waar hij precies gedurende 3 dagen werd vastgehouden (CGVS, p. 17). U had evenmin enig idee waarom hij uiteindelijk vrijgelaten werd (CGVS, p. 22). Het is weinig aannemelijk dat u, die samen met de familieleden van uw man een zoekactie startte naar hem, dit achteraf niet van uw man of zijn familieleden zou hebben vernomen.”* Immers, het gegeven dat haar man opgepakt werd en dat hij gezocht werd, maakt een essentieel onderdeel uit van verzoeksters asielrelaas nu deze feiten eveneens aan de basis liggen van de reden waarom verzoekster vreest voor vervolging. Het komt de Raad derhalve weinig aannemelijk voor dat verzoekster zo weinig kennis zou hebben van deze gebeurtenis. Verzoekster poneert dat zij niet alleen was met haar man en hem er derhalve niks over heeft kunnen vragen, doch deze post factum verklaring vindt geen steun in het administratief dossier en bovendien is het weinig geloofwaardig dat verzoekster haar echtgenoot in het bijzijn van familieleden, die tevens met dezelfde vragen moeten zitten aangaande het gebeuren nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster samen met familieleden op zoek is gegaan naar haar echtgenoot (administratief dossier, stuk 4, p. 17), geen vragen zou kunnen gesteld hebben over de reden van zijn arrestatie evenals de reden van zijn vrijlating. Het is evenmin aannemelijk dat verzoekster gedurende de dag en de nacht dat haar man teruggekeerd is (hij keerde terug de derde en vertrok de vierde; administratief dossier, stuk 4, p. 18), op geen enkel moment met hem alleen zou zijn geweest derwijze dat zij hem geen vragen zou kunnen stellen over het gebeurde. De verklaring van verzoekster is derhalve weinig plausibel. Gelet op voorgaande kan de verklaring inzake het tijdsverloop evenmin afbreuk doen aan de pertinente en draagkrachtige motivering ter zake.

Verzoekster poneert voorts simpelweg dat zij de twee personen die haar informeerden niet kon of wou ondervragen zonder evenwel te duiden waarom zij dit niet zou gekund of gewild hebben, zodat deze post factum verklaring evenmin afbreuk kan doen aan de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt: *“Het is verder opmerkelijk dat u de namen niet kende van de twee mannen die getuige waren van wat uw man overkomen was en die u op de hoogte stelden van wat er met uw man gebeurd was. U argumenteerde weliswaar dat u deze mannen nooit eerder gezien had (CGVS, p. 17). Toch is het*

weinig aannemelijk dat u van twee wildvreemden aanneemt wat uw man overkomen is, zonder er op zijn minst op aan te dringen dat zij u zouden vertellen wie ze zijn." De Raad merkt op dat het weinig aannemelijk is dat verzoekster van wildvreemden deze informatie over haar man simpelweg zou aanvaard hebben, zonder zich hierbij verder vragen te stellen. Verzoekster kan evenmin overtuigen waar zij stelt dat het loutere feit dat haar man niet in huis was een bewijs was dat de twee personen de waarheid spraken. Immers, waarom zou verzoekster van wildvreemden dergelijke verontrustende informatie zonder enige twijfel voor waarheid aannemen terwijl het niet ondenkbaar is dat haar man gewoon met zijn dagdagelijkse bezigheden bezig is en juist het feit dat er hem een niet alledaagse gebeurtenis overkomt – zijn arrestatie – vragen zou moeten doen rijzen bij verzoekster.

Waar verzoekster stelt dat het zinloos was haar man als vermist op te geven vermits de autoriteiten aan de basis liggen van de ontvoeringen en het gedrag van verzoekster niet afwijkt van het normaal gedrag van Tsjetsjenen in dezelfde omstandigheden, wijst de Raad er op dat ook deze verklaring geen afbreuk kan doen aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt: *"Het is voorts eveneens merkwaardig dat u gedurende drie dagen samen met uw schoonfamilie op zoek bent gegaan naar uw man, ook bij de autoriteiten, maar dat niemand hem als vermist heeft opgegeven (CGVS, p. 17). Om al deze redenen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnd."* Immers, tijdens het gehoorverslag verklaarde verzoekster dat zijn tante bij alle politiestations was gaan informeren over verzoeksters echtgenoot (administratief dossier, stuk 4, p. 17) en dat – op de vraag waarom ze hem niet als vermist opgaven – niemand hen vroeg een officiële verklaring neer te schrijven zodat verzoeksters bewering dat het zinloos was hem als vermist op te geven niet strookt met de verklaring die zij tijdens het gehoor gaf waarom zij nagelaten heeft haar man als vermist op te geven. De Raad acht het bovendien niet plausibel dat men aan de ene kant wel bij dezelfde autoriteiten navraag doet over de gebeurtenis omtrent haar echtgenoot maar dat men aan de andere kant hem niet als vermist zou opgeven bij diezelfde autoriteiten. Immers, als het zinloos is om de echtgenoot bij deze autoriteiten als vermist op te geven omdat deze aan de basis liggen van de ontvoeringen dan is het even zinloos om bij deze autoriteiten navraag te doen over de echtgenoot.

3.6. Inzake het feit dat ze haar echtgenoot na zijn vertrek op 4 oktober 2003 niet gezocht heeft, stelt verzoekster dat hij uit eigen beweging vertrokken is, genoodzaakt door de omstandigheden. Er bestond geen redelijke reden om hem op te sporen, hij dook zelf onder. Verzoekster stipt aan dat mensen die in Tsjetsjenië onderduiken nooit lang op éénzelfde adres verblijven. Dit was de enige manier waarop verzoekster haar man kon helpen en zijn leven kon sparen. Hoelang ze gescheiden zouden zijn, wist ze niet op voorhand.

3.6.1 De Raad merkt op dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster tussen 4 oktober 2003 en 2005 geen enkele poging zou ondernomen hebben om haar echtgenoot op te sporen omdat daar geen enkele reden toe was. Dit te meer omdat zij verklaard heeft dat zij toen haar echtgenoot op 4 oktober 2003 vertrok zij er vanuit ging dat hij slechts enkele weken zou wegblijven én dat hij zelf contact met haar zou opnemen (gehoorverslag p. 18), wat evenwel niet gebeurde en dus reden tot bezorgdheid zou moeten zijn. De verklaringen die verzoekster tracht te geven voor het feit dat het merkwaardig is dat zij tussen 2003 en 2005 geen enkele poging ondernam om in contact te treden met haar echtgenoot kunnen gelet op deze vaststelling geen afbreuk doen aan de pertinente en draagkrachtige motivering ter zake van de bestreden beslissing.

3.7. Inzake het adres van de neef van haar man in Lomza, stelt verzoekster dat ze inderdaad in Lomza in Polen bij neef I. N. vijf dagen verbleven tot ze naar België probeerden te reizen. Gedurende de reis naar België werden ze gescheiden. Verzoekster stelt dat haar man in Duitsland in een gesloten centrum werd opgesloten. Toen haar man in Duitsland werd vrijgelaten, verbleef de neef niet meer op hetzelfde adres waar ze eerder vijf dagen samen hadden verbleven. Toen haar man dan werd vrijgelaten, verbleef hij niet meer op hetzelfde adres waar zij samen hadden verbleven.

3.7.1 De Raad wijst er op dat deze post factum-verklaring ongeloofwaardig is, vermits verzoekster pas eerst in haar verzoekschrift stelt dat de neef verhuisd is en hier nooit gewag van heeft gemaakt tijdens het gehoor waar expliciet gevraagd werd wat het adres van de neef in Polen was en verzoekster slechts antwoordde: *"Nee, dat ken ik niet. Ik weet het niet. We belden elkaar, maar ik ben er niet geweest."* (administratief dossier, stuk 4, p. 14), dit terwijl zij tijdens hetzelfde gehoor verklaarde dat ze enkele dagen bij deze neef verbleven had (administratief dossier, stuk 4, p. 12). Verzoekster slaagt er niet in de vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt te ontcrachten. Bovendien dient vastgesteld te worden dat verzoekster er niet in slaagt welk adres ook van de neef in Polen te geven zodat haar verklaring hoe dan ook niet kan worden aangenomen.

3.8. Verzoekster stelt dat het feit dat haar echtgenoot is in België sinds 16 april 2010 en dat zijn dossier is overgemaakt aan de Commissariaat-generaal als nieuw element dient beschouwd te worden. Zij stelt dat het niet redelijk zou zijn om een definitieve beslissing te nemen zonder rekening te houden met de verklaringen van verzoeksters echtgenoot, die uiteraard beter geplaatst is om zijn verhandelingen te verduidelijken.

3.8.1 De Raad merkt op dat het feit dat verzoeksters echtgenoot in België is aangekomen, geen nieuw element is in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet dat van die aard is dat het op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kan aantonen. De Raad verwijst dienaangaande naar zijn bespreking onder punt 3.4.1 waaruit blijkt dat er, zonder de gegevens van het dossier te miskennen, kan van worden uitgegaan dat de omstandigheid dat familieleden van verzoekende partij hun aanvraag hangende is, in casu niet van aard is om bij het onderzoek van onderhavig dossier te worden betrokken (RvS 9 december 2004, nr. 138 319). De asielaanvraag van verzoekster wordt op individuele wijze beoordeeld, waarbij na grondig onderzoek gebleken is dat verzoeksters asielrelaas niet aannemelijk is.

3.9. Wat betreft de ongerijmdheid over een verblijf bij haar schoonfamilie, verduidelijkt verzoekster dat ze niet meer constant bij haar schoonmoeder leefde, nadat haar kind gewond werd. Ze vertrok bovendien op uitdrukkelijke vraag van haar schoonmoeder die het te gevaarlijk achtte. Verzoekster stelt dat dit echter niet betekende dat ze haar schoonmoeder niet meer ging bezoeken, wanneer de situatie rustig was of rustig geacht werd. Ze bleef nooit lang en immobiliteit en aanpassing waren de opgelegde maatregelen.

3.9.1 De Raad wijst erop dat verzoekster met deze stelling in haar verzoekschrift niet anders doet dan de vastgestelde ongerijmdheid tijdens het gehoor verder te bekrachtigen. Immers blijkt uit het gehoor dat verzoekster verklaarde niet meer naar het huis van haar schoonmoeder te zijn teruggekeerd omdat het te gevaarlijk was (administratief dossier, stuk 4, p. 20) en de commissaris-generaal terecht vaststelde dat zij in 2009 wel bij haar schoonfamilie was toen ze werd opgepakt, zodat dit tegenstrijdige verklaringen betreffen. Verzoekster poneert nu dat zij meermaals terugkeerde naar haar schoonfamilie wanneer de situatie rustig was, waardoor zij de ongerijmdheid in haar asielrelaas nog vergroot aangezien zij eerst verklaarde dat het te gevaarlijk was om terug te keren en nu stelt dat zij diverse keren terugkeerde wanneer het rustig was. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

3.10. Wat betreft de reisweg meent verzoekster dat haar echtgenoot, die momenteel in België is, beter geplaatst is om zijn reisroute vanuit Kalmykia tot Brest uit te leggen. Verzoekster stelt dat zij haar echtgenoot op 16 mei 2009 in Brest ontmoette. De Raad merkt op dat verzoekster kritiek levert op een overtollig motief, wat niet tot de gegrondheid van het beroep kan leiden.

3.11. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster er niet in slaagt een concreet bewijs voor te leggen, verwijst verzoekster wat de documenten betreft naar de asielaanvraag van haar echtgenoot. Zij stelt dat haar intern Russisch paspoort in Duitsland afgenomen werd en betoogt dat het Commissariaat-generaal op zijn minst een kopie hiervan had kunnen opvragen. Haar internationaal paspoort werd volgens verzoekster in Polen afgenomen. Ze heeft geen medische attesten betreffende haar dochter. Verzoeksters moeder is ondertussen namelijk verhuisd en blijkt niet langer over deze documenten te beschikken.

3.11.1. De Raad ziet niet in waarom verzoeksters moeder door haar verhuis niet meer in bezit zou zijn van de medische documenten van verzoeksters dochter. Waar verzoekster meent dat het aan het Commissariaat-generaal toekomt om een kopie op te vragen van haar intern Russisch paspoort aan de Duitse autoriteiten wijst de Raad er op dat het aan verzoekster zelf toekomt een poging te ondernemen om haar relaas te staven. Het komt niet aan de asielinstanties toe om de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Wat betreft haar internationaal paspoort herhaalt verzoekster slechts haar asielmotieven ter zake, wat niet van aard is om de motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten. Uit de stukken van het administratief dossier van verzoekster blijkt voorts dat verzoeksters echtgenoot de huwelijksakte en geboorteaktes van de kinderen heeft neergelegd. De Raad merkt dienaangaande op dat de daarin vervatte gegevens geenszins in vraag worden gesteld maar deze evenwel niet van aard zijn om een ander licht te werpen op de vaststelling dat verzoeksters asielrelaas doorspekt is met vage en incoherente verklaringen waardoor geen enkel geloof gehecht kan worden aan haar verklaringen.

3.11.2 Ter terechtzitting legt verzoekster nog een verklaring van haar schoonbroer neer, evenals een kopie van de beslissing waarbij haar schoonbroer erkend werd, een kopie van de verblijfstitel van haar schoonbroer en een kopie van het attest van immatriculatie van haar echtgenoot. De Raad wijst er evenwel op dat de verklaring van haar schoonbroer – dewelke niet als objectief kan beschouwd worden en een gesolliciteerd karakter heeft – geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoeksters asielaanvraag gelet op haar incoherente en vage verklaringen ongeloofwaardig is. Het gegeven dat haar schoonbroer in België erkend is als vluchteling noch het feit dat verzoeksters echtgenoot een asielaanvraag in België heeft kan afbreuk doen aan de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas, zoals blijkt uit de bespreking onder punt 3.4.1.

3.12. Wat betreft het feit dat zowel aan verzoekster als aan haar echtgenoot voor hun vertrek nog officieel een reispaspoort werd uitgereikt, verwijst verzoekster naar informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat iedere Tsjetsjeen de mogelijkheid heeft aan documenten te geraken, mits betaling van smeergeld of via relaties.

3.12.1 De Raad merkt op dat verzoekster er met deze stelling niet in slaagt om de pertinente motivering van de bestreden beslissing op dit punt in een ander daglicht te stellen: *“Verder moet nog opgemerkt worden dat noch u noch uw man in Tsjetsjenië officieel gezocht wordt (CGVS, p. 24-25), getuige ook het feit dat zowel u als uw man nog voor uw vertrek een officieel reispaspoort werd uitgereikt (CGVS, p. 24). Zo verklaarde u uw internationaal paspoort in december 2008 te hebben aangevraagd en dit in maart 2009 oftewel korte tijd voor uw verklaarde vertrek uit uw land te hebben verkregen. U verkreeg zo ook het internationaal paspoort van uw man (CGVS, p. 10 en 23). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt nu dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in uw land worden opgespoord, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten. Ook dit haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit.”* Immers, uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster zelf verklaarde de documenten via officiële weg verkregen te hebben en nooit melding maakte van het feit dat zij hiervoor smeergeld zou hebben betaald of deze via relaties heeft verkregen (administratief verslag, stuk 4, p. 24). De verklaring die verzoekster nu tracht te geven is dan ook in flagrante tegenstrijd met haar verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal.

3.13. Waar verzoekster in haar verzoekschrift op algemene wijze verwijst naar het motief van de bestreden beslissing aangaande haar asielaanvraag in Polen, merkt de Raad op dat verzoekster geen verklaring geeft waarom zij tijdens het gehoor heeft verklaard dat haar asielaanvraag in België haar eerste was, terwijl vaststaat dat zij eerder in Polen al een asielaanvraag heeft ingediend. Deze motivering van de bestreden beslissing acht de Raad dan ook als vaststaand.

3.14. Betreffende de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van dit dossier, waaronder de landeninformatie, en het gehoorverslag van verzoekster en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169 222; RvS 28 november 2006, nr. 165 215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.15. Verzoekster stelt dat het Commissariaat-generaal enkel de subsidiaire bescherming heeft behandeld in het kader van artikel 48/4,§2, c van de Vreemdelingenwet, doch niet in het kader van artikel 48/4,§2, b van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat er in de bestreden beslissing geen reden wordt gegeven waarom in casu de subsidiaire bescherming artikel 48/4,§2, b niet zou kunnen worden toegekend, gelet op het hoger beschreven profiel van verzoekster en op basis van de Cedoca informatie.

3.15.1 De Raad merkt op dat verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op dezelfde feiten die zij heeft aangehaald in het kader van haar asielrelaas. De Raad merkt op dat verzoekster haar vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen, niet worden toegekend. Een ongeloofwaardig relaas kan immers niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de Vreemdelingenwet, zodat de bestreden beslissing terecht stelt dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet nu verzoekster evenmin in aanmerking komt voor de toekenning ervan op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Immers, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt evenwel geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekster. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is.”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165 109). De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klempt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juli 2009 (administratief dossier, stuk 18) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekster niet weerlegd. In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van het overtollig bevonden motief, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER